

සිංහල භාෂාවේ ප්‍රභවය හා පෞරාණිකත්වය පිළිබඳ සමාලෝචනයක්

රත්නසිරි අරංගල¹

සිංහලය හෙවත් හෙළ බස වූ කලී ඉන්දියානු සාගරයෙහි උත්තර අක්ෂාංශ 5° 55'- 9° 51' සහ නැගෙනහිර දේශාංශ 79° 42'-81° 52' භෞගෝලික කලාපයෙහි පිහිටි, වර්තමානයේ 'ශ්‍රී ලංකා ප්‍රජාතාන්ත්‍රික සමාජවාදී ජනරජය' යනුවෙන් ව්‍යවස්ථාපිත, වර්ග කිලෝමීටර 40531.20ක භූමි ප්‍රමාණයෙන් යුතු සංවිහිත දේශපාලන ඒකකයෙහි වෙසෙන ජනතාවගේ ප්‍රධානතම සාහිත්යික සහ ව්‍යවහාර භාෂාව වේ. වර්ෂ 1972 සහ වර්ෂ 1978 ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මඟින් සිංහලය යටෝක්ත සමස්ත භූගෝලීය ප්‍රදේශය පුරා ම බල පවත්නා රාජ්‍ය භාෂාව සහ ජාතික භාෂාවක් වසයෙන් ද සම්මත ය.

ලෝක ව්‍යවහාර භාෂා සංඛ්‍යාව අතිවිශාල වන බැවින් ඒවා සියල්ල ම පාහේ යම් කිසි නිශ්චිත පටිපාටියකට අනුව පෙළ ගැස්වීමකට හෝ ක්‍රමානුකූල වර්ගීකරණයකට හෝ ලක් කෙරේ. යම් භාෂාවක්, (අ) වාක්‍යවින්‍යාසය හා පදකයෝගය අනුව (syntactically and morphologically) හෙවත් විවිධ භාෂා අතර පවත්නා ව්‍යුහාත්මක සමානතා අනුව හෝ (ආ) වංශ පරම්පරාත්මක සම්බන්ධය (genealogically) හෙවත් ප්‍රභවාත්මක සම්බන්ධය (genetically) අනුව හෝ වර්ග කර දැක්විය හැකි ය.

¹ ශාස්ත්‍රවේදී (සිංහල ගෞරව), ශාස්ත්‍රපති
මහාචාර්ය, සිංහල හා ජනසන්නිවේදන අධ්‍යයන අංශය, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්වවිද්‍යාලය, ගංගොඩවිල,
නුගේගොඩ.
Email: arangala@sjp.ac.lk

ප්‍රභවත්මක සම්බන්ධතා අනුව භාෂා වර්ගීකරණයේ දී සැලකෙනුයේ යම් භාෂා කිහිපයක් පොදු මූල භාෂාවකින් සම්භව වී ක්‍රමයෙන් සකස් ව වෙනස් වෙනස් භාෂා බවට පත් ව වර්ධනය වී ඇති ආකාරය යි. මේ වර්ගීකරණය පුරාතන ලේඛන වසයෙන් දක්නට ලැබෙන භාෂා සම්බන්ධයෙන් මෙන් ම ප්‍රාතර්භාෂා (proto-languages) නමින් හැඳින්වෙන, කල්පිත වසයෙන් ගොඩ නගන ලද භාෂා (උදා: ඉන්දු-යුරෝපීය මූල භාෂාව) සම්බන්ධයෙන් ද යොදා ගනු ලැබේ.

මීට අමතර ව ලෝක ව්‍යාප්ත භාෂා භූගෝලීය කලාප අනුව වර්ග කර සාකච්ඡා කෙරේ. ඒ වූ කලී පෘථිවියේ ගොඩබිම් ප්‍රදේශ ඒවායේ විස්තරණය අනුව වර්ග කර දැක්වීමට සමාන්තර ව ය. මේ අනුව ශ්‍රී ලංකාව යුරේසියානු භූගෝලීය කලාපයෙහි දකුණු ආසියානු කොටසට අයත් වේ. ඉන්දියාව, බංග්ලා දේශය සහ පකිස්ථානය ඇෆ්සනිස්ථානය, නේපාලය, භූතානය යනුවෙන් හැඳින්වෙන සංවිහිත දේශපාලන ඒකක හය ඇතුළත් සමස්ත ඉන්දු උපමහාද්වීපය ද ශ්‍රී ලංකාව හා මාලදිවයින් යන දූපත් රාජ්‍යය ද්වය ද දකුණු ආසියා භූගෝලීය කලාපයට අයත් ප්‍රධාන රාජ්‍ය වන අතර නිකොබාර්, අන්දමන් හා ලක්ෂද්වීප් (ලකදිව් හා මිනිකොයි) යන පරිධිගත දූපත් ද දකුණු ආසියා භූගෝලීය කලාපයට අයත් වෙයි.

මෙම දකුණු ආසියානු කලාපයේ ව්‍යවහාර ප්‍රධාන භාෂා ඒවායේ වංශ පරම්පරාත්මක සම්බන්ධතා අනුව,

1. ඉන්දු-යුරෝපීය භාෂා පවුලට (Indo-European Language family) අයත් ඉන්දු-ඉරානීය (Indo-Iranian), අනුශාඛාවේ
 - (අ) ඉන්දු-ආර්ය (Aryan)/ඉන්දික (Indic)
 - (ආ) ඓරානීය (Iranian),
 - (ඇ) දාර්දික (Dardic) යන 'ගණ' (groups) වලටත්
2. ද්‍රාවිඩ (Dravidian) භාෂා පවුලට,
3. චීන-තිබ්බත (Sino-Tibetan) භාෂා පවුලේ තිබ්බත-බුරුම ගණයට හා
4. ඔස්ට්‍රො-ඒශියාටික් (Austro-Asiatic) භාෂා පවුලේ මුණ්ඩා ගණයටත් අයත් කොට දක්වනු ලැබේ.

5. ඔස්ට්‍රොනීශියන් (Austronesian) භාෂා පවුල මැඩගස්කරයේ සිට ඊස්ටර් අයිලන්ඩ්ස් තෙක් දකුණු ආසියා කලාපයට නුදුරින් පෘථුල භූගෝලීය කලාපයක ව්‍යාප්ත වී පවතී.
6. මීට අමතර ව මේ දක්වා හරි හැටි වර්ග නො කෙරුණු භාෂා කිහිපයක් ද මේ කලාපයෙහි භාවිත කෙරේ.

මේ අනුව ශ්‍රී ලංකාවෙහි ව්‍යවහාර ප්‍රධාන භාෂාව වන සිංහලය තදීය භූගෝලීය කලාපයෙහි (හෝ තදාසන්නයෙහි හෝ) ව්‍යවහාර භාෂා පවුල් හෝ භාෂා ගණ හෝ අතුරින් කිසිවකට අයත් විය යුතු යැයි නිගමනය කිරීමට සිදු වෙයි.

භෞතික පිහිටීම අනුව ඉන්දියාව ලංකාවේ සමීපතම දේශාන්තරය වීමත් එහි දේශපාලනික සහ සංස්කෘතික ඉතිහාසය ඉන්දු බලපෑම්වලට හා සම්පර්කවලට අනුව හැඩ ගැසුණක් වීමත් යන සාධක සැලකිල්ලට ලක් කළ කල ලක්දිව ව්‍යවහාර භාෂාව ඉන්දු දේශීය භාෂාවක් ම විය යුතු ය යන නිගමනයට එළඹීම යුක්ති යුක්ත ය.

ඉන්දු දේශයේ භාවිත කෙරෙන භාෂා ප්‍රධාන භාෂා පවුල් දෙකකට අයත් ය: උත්තර ඉන්දියාවේ ව්‍යවහාර කෙරෙනුයේ ඉන්දු-යුරෝපීය පවුලේ ඉන්දු-ඉරාණීය අනුශාඛාවේ ඉන්දු-ආර්ය හෙවත් ඉන්දික ගණයට අයත් භාෂා ය; දක්ෂිණ ඉන්දියාවේ ව්‍යවහාර භාෂා ද්‍රාවිඩ භාෂා පවුලට අයත් ය.

ඒ අනුව සිංහලය එක්කෝ ඉන්දු-ආර්ය ගණයට අයත් විය යුතු ය; නැත හොත් ද්‍රාවිඩ භාෂා පවුලට අයත් විය යුතු ය.

සිංහලය කවර භාෂා පවුලකට අයත් ද යන්න කාලාන්තරයක් තිස්සේ විවාදයට භාජන වූ ප්‍රශ්නයක් ව පැවතිණ. යුරෝපීයයන්ගේ ලංකාගමනයෙන් පසු විවිධ වකවනුවල දී මේ ප්‍රශ්නය විසඳීමට ප්‍රයත්න දැරුණු අවස්ථා දැක්ක හැකි ය. එකුත්විසි වැනි සියවස මධ්‍ය භාගය වන විට ඉන්දු-යුරෝපීය භාෂාධ්‍යයනය දියුණු වීමත් සමඟ විවිධ භාෂා පිළිබඳ කුලනාත්මක පර්යේෂණ ඇරඹිණ. මේ අනුව සිංහලය ආර්ය භාෂාවක් ද ද්‍රාවිඩ භාෂාවක් ද යන ප්‍රශ්නය විවාදයට ගැනිණ. එක් පිරිසක් සිංහලය ආර්ය ගණයට අයත් භාෂාවක් බවට සහේතුක, කුලනාත්මක සහ නිදර්ශනාත්මක අදහස් දැක්වූහ. ඊට ප්‍රතිපක්ෂ ව සිංහලය ද්‍රාවිඩ භාෂාවකැයි කියා සිටි අය ද වූහ.

විසි වැනි සියවස ආරම්භයත් සමඟ ම වාගේ සිංහලයේ සම්භවය සහ ඥාති සම්බන්ධතා පිළිබඳ වූ විවාදය මානව වංශාත්මක සහ භාෂාත්මක මුහුණුවර වෙනස් කර ගනිමින් දේශපාලන මුහුණුවරක් ගත් ආකාරය ප්‍රකට ය. ජේම්ස් ජර්න්සෙස් විසින් බ්‍රාහ්මී අක්ෂර මාලාව කියවා තේරුම් ගැනීමෙන් අනතුරු ව වර්ධනය වූ අභිලේඛන විඥානයත්, තුලනාත්මක භාෂා අධ්‍යයනයෙහි ව්‍යාප්තියත්, සිංහලය පිළිබඳ ව විල්හෙල්ම් ගයිගර් ප්‍රමුඛ වාග්විද්‍යාඥයන්ගේ විධිමත් පර්යේෂණත් නිසා සිංහලය ඉන්දු-ආර්ය ගණයට අයත් භාෂාවක් ය යන මතය විසි වැනි සියවසෙහි ද්විතීය දශකය පමණ වන විට ස්ථිර කෙරිණි. එසේ ද වුව සමකාලීන දේශපාලන සහ ජන වාර්ගික අර්බුදවල බලපෑමෙන් සිංහලයේ සම්භවය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය යළිදී විවාදයට ගැනිණ. 'සිංහලයේ සම්භවය' මැයෙන් දේශන දෙකක දී වාසල මුදලි ඩබ්ලිවු. එෆ්. ගුණවර්ධන භාෂාවක ප්‍රභවය පිළිබඳ විනිශ්චය කළ යුත්තේ එහි වචන මාලාව දෙස බලා නො ව ව්‍යාකරණයේ ව්‍යුහගත පදනම විමසීමෙන් බවත් ඒ අනුව සිංහලය අනිවාර්යයෙන් ම ද්‍රාවිඩ භාෂා පවුලට අයත් වන බවත් ප්‍රකාශ කර සිටියේ ය. එම මතය සමකාලීන උගතුන් විසින් ප්‍රතික්ෂේප කරන ලදී. සිංහලය සම්බන්ධයෙන් සිදු වූ, පැරණි ඉන්දු ප්‍රාකෘත උපභාෂාවලින් පරිබාහිර වූ ශබ්දයෝග විචාරාත්මක වර්ධනය නො සලකා හැරීම ගුණවර්ධන මෙබඳු නිගමනයක් කෙරෙහි මෙහෙයවා ඇති බව දක්වන සෙනරත් පරණවිතාන භාෂාධ්‍යයනයෙහි ලා පැරණි අභිලේඛන සාධක ප්‍රයෝජනයට නො ගැනීම එම දුර්වල නිගමනයට හේතු වූ බව පෙන්වා දෙයි. ලක්දිව පුරාතන බ්‍රාහ්මී සෙල් ලිපි, අශෝක සෙල් ලිපි, සංස්කෘත, පාලි, අර්ධ මාගධී, වංග සහ නූතන සිංහල පාඨ සසඳන කල සිංහලය ආර්ය භාෂාවකි යි යන මතය ස්ථිර වෙයි.

සිංහල භාෂාවේ මූලාරම්භක අවස්ථාවේ යථා ස්වරූපය වටහා ගැනීම සඳහා වහල් කොට ගත හැකි ප්‍රධානතම මූලාශ්‍රයය නම් ලක්දිව ආදිතම අභිලේඛන යි. මේවා ලියා ඇත්තේ, ක්‍රි.පූ. 1700 - 1500 පමණ කාලයේ පුරාතන කැනැන් සහ ෆිනීෂියා රාජධානි ඇතුළත් මධ්‍යධරණී ප්‍රදේශයෙහි නැගෙනහිර වෙරළ තීරයෙන් පරිමිත ප්‍රදේශයේ ව්‍යවහාර කෙරුණු උතුරු සෙමිටික් අක්ෂර මාලාවෙන් හින්න වී යැයි සැලකෙන, ඉන්දියාවේ වර්තමානයේ ව්‍යවහාර කෙරෙන සියලු ම අක්ෂර මාලාවන්හි මූලය ලෙස පිළිගැනෙන, වර්තමාන උගතුන් විසින් බ්‍රාහ්මී නමින් හැඳින්වෙන අක්ෂර මාලාවෙනි. මේ අක්ෂර මාලාව ක්‍රි.පූ. සත් වන ශතකයේ පමණ සිට ඉන්දියාවේ ව්‍යවහාර කෙරුණැයි සැලකේ. **ලක්දිව බ්‍රාහ්මී ලෙන් ලිපි ක්‍රිස්තු පූර්ව තෙවන සියවසේ අශෝකාධිරාජයාගේ**

පාලනය යටතේ පැවති භාරත දේශය සමඟ පැවති දේශපාලන හා ආගමික සම්බන්ධතාවල ප්‍රතිඵලයක් සේ සැලකෙයි.

මෙම ලක්දිව ආදි ලෙන් ලිපිවල වාක්කෝෂය සහ අන්තර්ගත සංඥා නාම විසින් සෘජු ව ම ප්‍රකාශ කෙරෙනුයේ සංස්කෘත සහ පාලි භාෂාවලට ඒවායෙහි ඇති ඥාතිත්වය යි:

“තලදර නගය පුත දෙවභ ලෙණෙ අගත අනගත චතුදිග ගගග”

අනුරාධපුරයේ ‘වෙස්සගිරි’ ප්‍රදේශයෙහි ලෙනක කොටා ඇති මේ වාක්‍ය බණ්ඩය පාලියට නැගීමට නම් කළ යුත්තේ සුළු වෙනස්කම් කිහිපයක් පමණි:

“තුලාධර නාගස්ස පුත්ත(ස්ස) දේවස්ස ලේණං ආගත අනාගතස්ස චතුද්දිසස්ස සංසස්ස”

එය ම සංස්කෘතයට නැගූ කල:

“තුලාධර නාගසා පුත්‍ර(සා) දේවසා ලේණං ආගතානාගතසා චතුර්දිගසා සංසසා”

නූතන සිංහලය පැහැදිලි ලෙස ම ‘සිංහල ප්‍රාකෘතය’ නමින් හැඳින්වෙන ආදි ම ව්‍යවහාරයේ ක්‍රම විකාසයෙහි ප්‍රතිඵලයක් බව ඉඳුරා ම පැවසිය හැකි ය. නූතන ඉන්දු-ආර්ය භාෂාවන්හි සාහිත්‍යික ව්‍යවහාර ක්‍රි.ව. 10 - 12 සියවස්වලින් ඇතට නො දිවෙන නමුදු සිංහලයේ සාහිත්‍යික ව්‍යවහාර සම්බන්ධ අවිනශ්ට සාධක සවන සියවස තරම් ඇතට ගෙන යා හැකි ය. වංස කථා හා වෘත්තාන්තවලින් අනුමේය වන පරිදි සිංහල සාහිත්‍යයේ ආරම්භය තවත් සියවස් දෙක තුනක් තරම් ඇතට ගෙන යා හැකි අතර එය සෙසු ප්‍රාකෘත සාහිත්‍යයන්ට වඩා ස්වාධීන ලක්ෂණ සහිත බව පෙන්නුම් කෙරේ.

සිංහල භාෂාවේ මේ ස්වලක්ෂණවලට තුඩු දුන් හේතු කවරේ දැයි මෙහි ලා විමර්ශනය කිරීම වැදගත් ය. ‘මධ්‍ය ඉන්දු-ආර්ය භාෂා’ සංස්කෘතය ව්‍යවහාර වූ ප්‍රදේශයන්හි ම භාෂණ ව්‍යවහාර වසයෙන් පැවති අතර සිංහලයට පදනම වැටුණේ මුල් භූමියෙන් හුදෙකලා වුණු ප්‍රාකෘතයකිනි. ‘මධ්‍ය ඉන්දු-ආර්ය භාෂා’ සංස්කෘතය සමඟ මෙන් ම එකිනෙක ‘මධ්‍ය ඉන්දු-ආර්ය භාෂා’ සමඟ සංස්පර්ශයට ලක් වූ අතර සිංහලයට මුල් වූ ප්‍රාකෘතය ද්‍රාවිඩ පවුලට අයත් ප්‍රධාන භාෂාවක් වන දෙමළය සමඟ දීර්ඝ කාලයක පටන් සංස්පර්ශයට ලක් විය. ඒ සමඟ ම මේ දිවයිනෙහි ආදිවාසීන්ගේ භාෂාව/ භාෂා සමඟ ද එහි සම්පර්කයක් සිදු වී තිබේ. මේ හේතු නිසා සිංහලයට මුල් වූ ප්‍රාකෘත භාෂාව

සෙසු 'මධ්‍ය ඉන්දු-ආර්ය භාෂා' විශේෂයන්ට වෙනස් පරිණාමීය මාර්ගයකට අවතීර්ණ වී තිබේ. එසේ හෙයින් එය සෙසු 'මධ්‍ය ඉන්දු-ආර්ය භාෂා' මෙන් පරිණාමයේ ඊ ළඟ අවධිය වසයෙන් 'නූතන ඉන්දු-ආර්ය භාෂාවක්' බවට පත් විණැයි නිගමනය කිරීම අපහසු ය.

සිංහලයේ ඓතිහාසිකත්වය හා අන්‍යන්‍යතාව සම්බන්ධයෙන් අපට එළඹිය හැකි නිගමනය වන්නේ එය බෙංගාලී, හින්දී, පංජාබී, ගුජරාටී ආදී 'නූතන ඉන්දු-ආර්ය' භාෂාවකට වඩා පුරාතන භාෂාවක් සේ සැලකිය යුතු බව යි. කාලානුක්‍රමණය අනුව, සිංහලයේ 'ද්විතීය භාෂාව' සේ සැලකෙන 'දිවෙහි බස' යට කී 'නූතන ඉන්දු-ආර්ය' භාෂා හා සම ස්ථාන ගනී. එසේ නම් සිංහලය ස්ථානගත කළ යුත්තේ කොතැනක දැයි යන්න විසඳා ගත යුතු ය. එක් අතකින් සිංහලය පාලි භාෂාව හා සමප්‍රභව හා සමකාලික සේ නිගමනය කිරීම අසීරු නො වේ. පාලි භාෂාව මාගධී ප්‍රාකෘතය හෝ අර්ධ මාගධිය හෝ අවන්ති ප්‍රාකෘතය හෝ පදනම් කොට ගනිමින් බෞද්ධ ධර්මය වාචෝද්ගත කිරීම සඳහා සංස්කරණය කර ගත් භාෂාවක් ය යන මතය මෙන් ම අශෝක ලිපි අතර පාලියෙන් ලියවුණු ලිපි දක්නට නො ලැබීම සැලකිල්ලට ගනිමින් එය ජන ව්‍යවහාරගත ප්‍රාකෘතයක් නො ව සාහිත්යික ප්‍රාකෘතයක් සේ හඳුනා ගැනීමට යුරෝපීය උගතුන් මෙන් ම දේශීය උගතුන් ද ප්‍රයත්න දරා ඇති අවස්ථා හමු වෙයි. පළමු ධර්ම සංගායනාවේ දී බුදුන් වහන්සේගේ ඉගැන්වීම් හා තදීය අර්ථකථන පාලියෙන් ඉදිරිපත් නො කරන ලද්දේ නම් එය තෙවන සංගායනාවේ දී ධර්ම ප්‍රචාරක අවශ්‍යතා සලකමින් සකස් කර ගන්නා ලද්දක් ය යනු ඒ සම්බන්ධයෙන් දැක්වෙන අදහසකි.

පාලි භාෂාව හා සිංහලය සමකාලික හා සමප්‍රභව සේ සැලකිය හැක්කේ එනයිනි. අවිනෂ්ට ආදී ම ලේඛන සාධකවලින් ප්‍රකට වන පරිදි එකල පටන් ම සිංහලය (සිංහල ප්‍රාකෘතය) සෙසු ප්‍රාකෘතවලින් වෙනස් ලක්ෂණ සහිත ව වර්ධනය ආරම්භ කොට තිබිණි. එය නව මුහුණුවර ගැනීම 'නූතන ඉන්දු-ආර්ය යුගය' ආරම්භ වීමට පෙරාතුව සිදු වූ ආකාරය දැක ගත හැකි ය. වර්තමාන සිංහලයේ අන්‍යන්‍යතා ලක්ෂණයක් වන භාෂා ද්විරූපතාවේ ආරම්භය ද ක්‍රි.ව. දස වන සියවස තරමේ, එනම් 'නූතන ඉන්දු-ආර්ය යුගය' ආරම්භ වීමට පෙර ආරම්භ වන්නට ඇතැයි නිගමනය කිරීම යෝග්‍ය ය.

වෘත්තාන්ත මෙන් ම ඓතිහාසික විස්තර ද පුරාවිද්‍යාත්මක සොයා ගැනීම් ද සලකන කල, ආර්ය භාෂකයන් විසින් මේ දිවයින ජනාවාස කිරීම බුද්ධ කාලය වන විට අරඹා තිබෙන්නට ඇතැයි නිගමනය කළ හැකි බැවින් සිංහල භාෂාවට මුල් වූ ප්‍රාකෘතය

ඒ වන විට මෙරට ප්‍රචලිත වෙමින් පවතින්නට ඇතැයි විශ්වාස කිරීම අයෝග්‍ය නො වේ. මෙයට අදාළ වන විස්තරයක් වීන දේශාටක ආභියන් හිමියන් ගෙන හැර දක්වා ඇත. එනම් “පළමු කොට මෙහි මනුෂ්‍ය වාසයක් නො වී ය. යක්ෂයෝත් නාගයෝත් (Spirits and Nagas) පමණක් වාසය කළහ. පිට රටවල වෙළෙන්දෝ වෙළෙඳාම සඳහා මෙහි පැමිණෙති. ඔවුන් පැමිණි කල යක්ෂයෝ (Spirits) ඔවුන්ට පෙනී නො සිටින නමුත් මිල සලකුණු කරන ලද දුර්ලභ වෙළෙඳ බඩු සුදානම් කොට තබති. වෙළෙන්දෝ එසේ දක්වා ඇති මිල ගණන්වලට එකඟ ව මිල ගෙවා බඩු රැගෙන යති.” ලොව ආදි ම ලේඛන සේ සැලකෙන මෙසපොටේමියානු ලේඛන වෙළෙඳ බඩු සම්බන්ධ තොරතුරු කල් තබා ගැනීමට යොදා ගත් සලකුණු බවට ඇති මතය හා මෙය සසඳනු වටී. මාන්තායිවලින් හමු වන ආදිතම සාධක ක්‍රි.පූ. දෙවන සියවසට අයත් සේ සැලකෙයි. ක්‍රි.පූ. දෙවන සියවසින් පූර්වයෙහි ද මෙය ප්‍රධාන වාණිජ තීර්ථයක් ව පැවති බව පිළිගත හැකි ය. ආභියන් හිමියන් දක්වා ඇත්තේ මෙවැනි තොටමුණුවල පැවති පැරණි තත්ත්වයක් විය යුතු ය. මේ යක්ෂයන් හා නාගයන් අතුරෙහි ප්‍රාග්-ද්‍රාවිඩ, ඉරාණිය, ඔස්ට්‍රෝ ඒශියාටික, ඔස්ට්‍රොනීශියන් භාෂක ජන කොටස් සිටිය හැකි ය.

මේ දිවයිනට උතුරු ඉන්දියානු සාංක්‍රමණිකයන්ගේ පැමිදීම පිළිබඳ ප්‍රවාද දෙවර්ගයක් පැවති බව ඒ. එල්. බශාම් සාධක සහිත ව පෙන්වා දෙයි. එකක් වෙළෙඳුන් මුල් වී ජනාවාස ඇති කිරීම පිළිබඳ ව යි. දෙවැන්න රාජකීයයන් විසින් ජනපද ආරම්භ කිරීම යි. මහාවිහාරයට ලැබුණු රාජකීය අනුග්‍රහය හේතුවෙන් වෙළෙඳුන් සම්බන්ධ වෘත්තාන්ත යටපත් වී රාජකීය සම්භවයක් සහිත ජනාවාස ආරම්භය පිළිබඳ වෘත්තාන්ත ඉස්මතු වූ සේ සැලකිය හැකි ය. ආභියන් හිමියන් දක්වන වෙළෙඳ සලකුණු මැටි පුවරු වැනි කල් පවත්නා මාධ්‍යයක් නො ව ශාක පත්‍ර වැනි මාධ්‍යයක් යොදා ගනිමින් කරන ලද ඒවා විය හැකි ය. නැගෙනහිර වෙරළෙහි ද වෙළෙඳ තොටමුණු පවතින්නට ඇත. තම්මැන්නාව වයඹ දිග නො ව නැගෙනහිර - ගිනිකොණ ප්‍රදේශයේ වූ බවට- නැත හොත් පාකර් **රාජාවලිය** ද ඉවහල් කොට ගනිමින් පෙන්වා දෙන පරිදි- තම්මැන්නාව දකුණේ මාගම බවට තර්ක කළ හැකි ය. ආරම්භක අවදියෙහි මෙරට නගර නො වී ය. ජනාවාසයේ මුල් පියවර ‘ගම’ ය. ප්‍රධාන ග්‍රාමය ‘මහා ග්‍රාමය’ යි; මාගම යි. ඉන්දියාවේ නැගෙනහිර ප්‍රදේශයෙන් පැමිණි ආදි ම සාංක්‍රමණිකයන්ට පහසුවෙන් ළඟා විය හැක්කේ දිවයිනේ නැගෙනහිර - ගිනිකොණ ප්‍රදේශයට බව ද සැලකිය යුතු ය. වංසකථාකරුවන්ගේ භූගෝලශාස්ත්‍රීය ඥානය නිරවුල් යැයි සැලකිය හැකි ද?

මේ කරුණු අනුව පෙන්වා දිය හැක්කේ සිංහල භාෂාවට පදනම වැටුණු ප්‍රාකෘත ව්‍යවහාර ක්‍රි.පූ. 6-5 සියවස් පමණ සිට මුල් භූමියෙන් වෙන් ව මේ දිවයිනෙහි පැළපදියම් වීම සිදු වූ සේ සැලකිය හැකි බවත් මෙරට ආදිවාසීන්ගේ භාෂා සමඟ මෙන් ම ද්‍රාවිඩ භාෂා සමඟත් සෙසු ප්‍රාකෘත භාෂාවලට වෙනස් සම්පර්කයක් පවත්වා ගත් බවත් ඒ හේතුවෙන් 'සිංහල ප්‍රාකෘතය' සෙසු 'ත්‍රාතෘ' භාෂාවන්ට වෙනස් පරිණාමීය මාර්ගයක විකාසනය වූ බවත් ය. 'නූතන ඉන්දු-ආර්ය භාෂා' ආරම්භ වීමට පෙර සිංහලය එහි ස්වාධීන මුහුණුවර ප්‍රකට කරමින් වර්ධනය වීම අරඹා සිටි බැවින් එය 'මධ්‍ය ඉන්දු-ආර්ය' භාෂාවක් අන්‍ය භාෂා හා සම්පර්කයට පත් වීමෙන් බිහි වූ නූතන භාෂාවක් සේ සැලකීම යුක්ති යුක්ත ය.